

Я в бурю кинув білу хатку,
В завію, в крутінь білосніжну.
За мною ладкали колядку
Блискучодзвонну, прудкобіжну.
А сніг мої сліди засипав
І під ногами скрипом скрипав.

Плеснула навесні лебідка,
І розпустила майви мавка.
І вмить із серця жаром квітка —
І в серце вп'ялась чорна п'явка.
А блиском іскри креше кремій,
А в серці в мене темінь... Темінь...

До розигрів устиг Чугайстер
У ліс мене зманить свиріллю.
Мережав тонкогубий майстер
Зразки мойому божевіллю.
Десь дівся келих одоляну,
І я в безтямнім танці тану...

В безтямнім танці я кружляю
Навколо стромовин Говерли.
Навколо бачу мовчну зграю —
Мої дні вмерлі й післявмерлі...
"Гей, гори! Поклоніться долам!"
...І ритмом — колом, ритмом — колом!.

1921.